

Fišar

Ročník 2005

Číslo 4

*Vážení rodičové, bratři a sestry,
jsme v polovině skautského roku a to je pravý čas pro letošní druhé číslo časopisu Jižan.
Zároveň je to příležitost k bilancování. V poslední době prošel oddíl mnohými změnami.
Doufám, že byly jen k lepšímu. O všem důležitém, co se stalo nebo teprve stane, se dozvíte v
tomto čísle.*

*Věřím, že tento časopis pro vás bude nejenom zdrojem nových informací, ale i
příjemným ohlédnutím a připomínkou řady společně prožitých chvil. Snad jen je trochu
škoda, že se více z vás nezapojilo do tvorby tohoto plátku. Ale do příště to určitě napravíte!*

-Chlupáč-

Obsah:

Zápisy z výprav
Plánované akce
Kájova zpověď
Fredova píseň "Přepad"
Táborové body
..... a mnoho dalšího

Zaregistrujte se na www.mujoddil.cz!

*Ústředí junáka zprovoznilo internetové stránky
www.mujoddil.cz, na kterých se může zaregistrovat každý člen
junáckého oddílu. Vytvoří se tak postupně přehledná databáze všech
skautů. Proto nebude po letech problém kontaktovat bývalého člena
oddílu a naopak ten, kdo se bude jednou chtít do oddílu vrátit nebo se
jen zajít podívat na schůzku, nebude mít problém svůj oddíl kontaktovat.*

Odpoledne jako hroch

Dne 11. 9. 2004 jsme se sešli ve 12:30 na Senečáku, kde se konala spousta soutěží. Akce se jmenovala *Odpoledne jako hroch* a náš oddíl ji připravil spolu s 28. odd. Vločka. Konaly se soutěže Pavučina, Lyže, Guma, Udatný trpaslík, Motání provázku a spousta dalších, navíc se kromě jiného vyráběly svíčky. Z našeho oddílu se zúčastnili Riki, Anička, Kuklič, Míra, Kája, Ondra, Hejkal, Peko, Lasička, Myšička, Honza, Matěj, Miki a samozřejmě já. Přišlo také hodně dětí. Za dokonalost výkonu byly udělovány 1-3 body. Získané body si potom děti mohly za něco vyměnit. Konec byl kolem 18. hodiny. Tato akce se mi velice líbila.

-Kačka-

Něco z minulosti

Výprava na Ameriku, aneb , co může způsobit vtíp.

Při jedné z našich výprav do starých lomů v okolí Berouna, s rozmanitými názvy jako Velká Amerika, Mexiko nebo Alcatraz,

Kdy Velká Amerika byla ještě přístupná, se náš oddíl po laně spustil až k hladině na jejím dně.

Shodili jsme ze zad batohy a začali prohlížet okolí. Naši pozornosti neunikl vstup do štoly, který byl přímo u našeho tábořiště. Měl jsem baterku při ruce, což mám při výpravě na Ameriku vždycky, a tak jsem s několika štastlivci, kteří světlo také rychle našli, vyrazil do útrobu země.

Šlo se nám dobře, chodba byla rovná, prostorná, sledovali jsme staré koleje pro důlní vozíky a nálada byla skvělá. Až do doby, kdy jsme objevili důlní vozík. Nebylo do něj vidět, a tak jsem nadhodil otázku:

„Co v něm asi je?“ Odpovědi byly různé: „Nic. Kamení. Binec.“ „A já v dobrém rozmaru hodil vtíp: „Nebo taky mrtvola!“ A bylo po srandě.

Ve štole se rozhostilo hrobové ticho, a pak nevím už kdo a komu řekl:

„Tak se tam koukni!“ , odpověď: „Proč já, koukni se tam sám. Já ne, ať se tam koukne třeba Já taky ne, ať se tam koukne Jarín, ten si to vymyslel.“ A všechny pohledy se upřely na mě. Přiznám se, že už ani mně se tam podívat nechtělo. Ale musel jsem. Udělal jsem hrůzu, nahlédl do vozíku, a fuj! To byla úleva! Bylo tam jenom smetí. Povídám nedbale: Je tam jenom smetí, koukněte se taky. “ Všichni rychle jukli do vozíku a rychle ven ze štoly, i když jí zdaleka nebyl konec.

Co kdyby někde kousek dál byla přece jenom nějaká ta mrtvola !

Jarín-

Výprava do Údolí měsíčního svitu

V sobotu 1. 10. v 8:00 jsme se sešli na konečné autobusu č. 30 na Košutce. Jako skoro vždy někdo přišel o chvilinku dříve (nebudu jmenovat). Odtamtud jsme šli lesem, až jsme došli k jednomu odlehlému místu, kde byla malá strmá údolíčka. Tam jsme si rozdali papírky, kde byl pro každého až na rovery úkol, který jsme museli do konce výpravy splnit, a zahráli jsme si pěknou, veselou a namáhavou hru. Museli jsme s některýma nohama svázanýma k sobě vylézt ve čtyřech lidech na kopec. Pak ještě navíc museli mít dva zavázané oči. Protože jsme chtěli stihnout ještě všechno ostatní, vydali jsme se do Údolí měsíčního svitu. Tam jsme soutěžili, kdo přinese nejvíc chrástí a dříví; dopadla celkem vyrovnaně.

Starší připravovali oběd a mladší sledovali účastníky dřevárny, kteří bitkařili nedaleko našeho ležení. Když jsme postavili na polévku, začalo pršet, ale oběd jsme dostali všichni. Hned po našem zasycení pršet zase přestalo, což bylo vynikající; mohli jsme tak trénovat na Šiwák, přičemž se Matěj praštil do hlavy o strom a tvrdil, že utrpěl otřes mozku a ztrátu paměti, takže s ním chudák Míra musel jít domů.

Po „tréninku“ jsme se šli podívat na cyklokrosaře, kteří skákali na kolech ze značných výšek (jedna skokanka si trochu pošramotila vizáž). Když doskákali a odjeli, všechno jsme sbalili a zahráli si na indiány. Hry byly vzrušující a napínavé, hlavně ta poslední. Nakonec jsme se odebrali zpátky na zastávku, kde jsme vyhodnotili úkoly. Fredy složil velice hezkou básničku o jisté táborové akci, která se určitě objeví v časopise. Ukončili jsme schůzku a roztrídili odpad, který jsme v lese při cestě nasbírali, a rozešli se do svých domovů.

-Autor neznámý-

Výprava do Stínadel, aneb jak bylo v Praze

Ve čtvrtek 28. října jsme se sešli, jako vždy, na Hlavním nádraží „u Hutníka“, ale tentokrát poměrně brzo, již v 6:³⁰. Účast byla slabá, kromě Rikiho a T-20, Káji, Fredyho a Mimoňe zde byli jen Miki, Myšička a Lasička. Celkem tedy jedenáct kusů i s vedením. V 7:³⁰ jsme již seděli v expresu na Prahu, a i když jsme jeli jen asi hodinu a půl, došlo i na kytaru. Z pražského Wilsonova nádraží jsme se vyhlídkovým tempem přemístili do Dejvic, kde se mělo nacházet naše ubytování. Našli jsme to bez větších problémů, byla to klubovna dejvického roverského odd. Zelená, používaná z části jako klubovna a z části jako čajovna nejen pro skauty.

V deset hodin nás konečně přijel přivítat místní bratr Uhlík, provedl nás po budově a předal Rikimu klíče. Po průzkumu ubikace se rychle uvařil oběd a vyrazili jsme na Okoř. Autobus, kterým jsme jeli z Prahy, nás vysadil v blízké vesnici, Velkých Přílepech. Odtud jsme se vydali pěšmo na hrad. Po terénně náročné cestě jsme konečně za zpěvu motivační písně dorazili k hradu. Absolvovali jsme asi půlhodinovou prohlídku a bez většího otálení jsme se vydali směrem k domovu. Zpáteční cesta byla plánována z větší části autobusem, ale sváteční spoje nevyhovovaly našemu časovému harmonogramu. Zkrátka jsme se zpět vraceli opět po svých, není tedy divu, že jsme se vrátili až za tmy.

Znovu následovala blesková kuchařská akce s krycím názvem večere. Po večeri jsme se všichni sešli v čajovně, kde Kája, Fredy a střídavě Míra s Mimoňem vyhrávali na kytaru. Po chvíli Riki vytáhl Foglarovy Rychlé Šípy a začal číst. Někteří, znaveni cestou nebo vlivem velkoměsta podřimovali. Riki přečetl několik kapitol, po čemž následovala večerka pro tři mladší členy. Lasička odpoleďně kdesi v klubovně našla společenskou hru na motivy Rychlých Šípů. Pěta, Mimoň, Kuklič a Riki se do ní hned pustili a bavili se při ní oba večery. Po čajové seanci jsme ulehli i my.

V pátek bylo na programu lanové centrum, asi největší lákadlo této výpravy. V osm jsme vstali, nasnídali se a vydali na cestu. Přišli jsme o něco dřív a tak jsme měli možnost si celý areál prohlédnout. Programem nás provázela Markéta, shodou náhod taky skautka. Začali jsme pár cvičeními na rovnováhu, tréninkem na lanech a naučili se správně jistit lezce.

Konečně přišlo na lezení a zdolávání lanových překážek. Rozdělili jsme se do skupin

po čtyřech, které si obsadily každá jednu překážku. Ze země se vše zdálo jako hračka, ale ve vzduchu, v desetimetrové výšce a s vědomím, že dole vás jistí jen jeden Fred nebo Kuklič drtivě většinou tuhla krev v žilách. Na někom to sice příliš vidět nebylo, na některých zato značně. Náš program trval „pouhé“ dvě hodiny a protože si všichni chtěli vyzkoušet tzv. zhup, ještě jsme si hodinu připlatili. Míra ulovil na fotografiích několik kouzelných výrazů při těchto kouscích. Rozhodně se sem někdy vrátíme, slibovali všichni po skončení akce. Znovu jsme se vydali na cestu Prahou směrem k domovu.

Riki znovu zavelel k odchodu. Vydali jsme se vsťříc pražským památkám, zatímco Riki s Pétou šli pro lístky do divadla. Sešli jsme se před branou Pražského hradu, kde jsme zhlédli střídání stráží, u kterého všem přeběhl mráz po zádech, když kdosi prohlásil něco o pořadovce.

Riki začal u Památníku české státnosti všemožně pobíhat a prohledávat věnce. Z jeho gest a nesmyslných odpovědí jsme pochopili, že hledá jakousi zprávu. Našel jí Myšička. Zprávu zde zanechal jakýsi xXx a stálo v ní, že ví, kde se skrývá Široko i s ježkem v kleci. Museli jsme však splnit několik úkolů a rozluštit několik šifer, abychom ono místo našli. Ihned jsme se rozdělili do skupin a vyrazili každý svým směrem. Asi za hodinu jsme se všichni sešli u onoho pomníku a skládali útržky zprávy. Zjistili jsme, že Široko si s ježkem chodí hrát na hřiště kdesi na Novém světě. Okamžitě jsme rozvinuli plán útoku a obklíčili řečenou uličku, prohledali jsme ono hřiště a za chvíli Široko sám seskočil ze stromu, kde se ukrýval. Dal se na zběsilý útěk, ale náš cvičený oddíl ho nenechal ani opustit areál hřiště. Po nevyrovnaném boji, kdy byl Široko doslova přišpendlen k zemi, jsme se ježka zmocnili a vítězoslavně s ním došli k domovu.

Na ubytovně služba opět šnekurychle připravila večeři a po jejím zpracování strážníky jsme se opět sešli k večernímu předčítání. Riki zase četl Rychlé Šípy, a když dočetl, odebrali se nejmenší ke spánku. Za nějakou dobu se k nim přidal i zbytek oddílu.

Druhý den ráno jsme ještě jednou báječně posnídali, částečně jsme si sbalili a vydali se na prohlídku Vyšehradského hřbitova, kde je pochováno mnoho českých osobností, mezi nimi i A. B. Svojsík, jehož hrob jsme měli za úkol najít. Po prohlídce hřbitova následoval průzkum plácku, kde se údajně měly scházet Rychlé Šípy. Znovu jsme vyrazili, tentokrát již naposledy, na vyhlídkovou cestu Prahou směrem ke klubovně.

Po příchodu se začalo vařit, uklízet, balit, luxovat a vytírat, protože v 16.²⁰ nám jel vlak. Kolem třetí hodiny přišel jeden z místních skautů, aby prohlédl ubikaci a převzal klíče. Nyní jsme měli poslední možnost prohlédnout si Prahu, a to cestou na metro a z metra. Ve vlaku jsme rozebírali zážitky z výpravy a plánovali nejbližší možný návrat. Ani jsme se nenadáli a byli jsme zase v Plzni. Vystoupili jsme z vlaku a na nástupišti ukončili obzvlášť vyvedenou výpravu pokřikem. Po té se každý pln zážitků odebral svou cestou k domovu...

- Mimoň-

REGISTRACE

Jako každý rok, i letos je začátek kalendářního roku signálem blížící se registrace. Protože však již čas pokročil, je třeba registrační částku uhradit. Letos byla střediskovou radou schválena ve výši **500 Kč**. Těmito prostředky je zajišťován chod junácké organizace a zároveň pojištění jednotlivých členů Junáka v rámci jeho akcí. Asi 10 % z částky pak získá náš oddíl přímo na potřebné výdaje, zbytek pak nepřímo v podobě příspěvků na provoz kluboven, dotací na dlouhodobé či krátkodobé akce nebo v podobě vybavení. Nutno podotknouti, že výše uvedené každoročně překročí sumu vybíranou, a tudíž není třeba litovat zaplacení, protože z částky nebude mít prospěch nikdo cizí, ale jen a jen my plátcí.

Za Habartem z Lopaty

V osm hodin jsme se sešly na obvyklém místě „u Hutníka“. Kromě T20, Rikiho a Mimoň zde byli ještě Kačka s Lasičkou, Ondra, Peťka, Miki, Mišák, Jejda, David a Čepička. Peťka s Mimoňem se na sebe hned na nádraží upletli bič a to zakoupením obrovských lízátek. V půl deváté již sedíme ve vlaku. Peťka zde slibuje, že lízátko dolíže do konce, Mimoň nevěřičně kroutí hlavou...

Před devátou jsme již ve Štáhlavech, kde zahajujeme výpravu a odebíráme se dlouhou alejí směrem k zámku Kozel. Po nástupu ještě Riki vysvětluje celodenní hru, každý dostane papírek s dvěma otázkami, které bude muset nenápadně zvyčedět od daného člena oddílu. A zároveň musí dávat pozor a snažit se zjistit, kdo je „nasazený“ na něj. Po chvilce cesty jsme již u vypuštěného rybníka pod zámkem. Ani dvoumetrový plot, ani obrovská cedule „Zákaz vstupu“ a „Objekt střežen psy!“ Rikiho neodradily, louka totiž skvěle vyhovovala Mikiovi hře, kterou si na nás připravil. Riki instinktivně našel díru v plotě, většina oddílu ho následovala a až když Riki překonával bažinu, otevřel Mimoň nijak nezajištěnou branku a spokojeně vešel ještě s dalšími opozdílci. Padla slova o jeho rychlosti, hlouposti a slyšet bylo i něco o smrti... Koneckonců pláček to byl ideální, zaparili jsme kosťo, a Mikiovi zašlapávání balónků. Kdosi vytáhl bublifuk, čímž způsobil hromadný hon na bubliny. (Mimoň se zde definitivně vzdal svého sladkého trápení, Peťka ale stále pokračuje v lízání.) Po tomto řádění jsme se opět vydali na cestu.

Jako zpestření i tak rychle ubíhající cesty Riki přidal i hru na letadlo. Ani jsme se nenadáli a byli jsme u cíle výpravy, zříceniny hradu Lopata. Peťka zde slavnostně naposledy olízl špejly lízátko a později s ním přitopil. Hned po příchodu se rozjela akce oběd, který představovala hrstková polévka. Po přípravě ohniště a rozdělání ohně se vlčata s mladšími skauty a dokonce i část roverstva rozeběhly na průzkum okolí. Mimoň s Ondrou zatím ukuchtli oběd. Po jeho spořádání a uklizení okolí ohniště jsme se vydali na zpáteční cestu, kterou opět zpestřovala hra na letadlo.

Musím zdůraznit, že i přes nenáročnost terénu se našly herci (Jejda), který předvedl přesvědčující představení o nemohoucnosti a unavenosti. Vše mu ovšem překazil Riki s Mimoňem, rozbalením čokoládových tyčinek, které mu opět dodali energii i k běhu! Nakonec jsme šťastně dorazili na nádraží ve Štáhlavech. Tady jsme vyhodnotili celodenní výzvednou hru a ukončili výpravu pokřikem. Na HL.N. jsme se tedy už jen rozloučili a rozjeli do svých domovů.

-Mimoň-

Oddílové změny

Všichni účastníci vánoční schůzky jistě zaznamenali, když Peťka, Kuklič, Míra, Chlupáč a Kája dostali neobvyklé dárky nové hodnostní označení na kroj. Peťka, Kuklič, Míra, Chlupáč se stali zástupci vůdce, Karel pak oddílovým rádcem. Myslím, že to nikoho (včetně obdarovaných) nemohlo překvapit. Všichni pro náš oddíl vykonali mnoho užitečné a obětavé práce a oddílu věnují stále více času. Bez nich by se Jižní kříž neobešel! Chtěl jsem jim (společně s Jarínem a Bedlákem) tak vyjádřit svoji důvěru a podporu. Tyto funkce s sebou nesou nejen nové pravomoci, nýbrž také mnoho nových povinností a hlavně mnohem větší zodpovědnost. Kája s Chlupáčem se nyní věnují na pondělních schůzkách vlčatům a ml. skautkám; Peťka, Míra a Kuklič na středečních schůzkách starším skautům, Kuklič je zároveň hlavou našeho roverského kminku CIMBÁL, který se začíná rozvíjet. Spolupráce s nimi mě velmi těší, přeji jim mnoho zdaru, úspěchů, ale především stále mládí a nadšení!!

-Riki-

Vánoční schůzka

Vánoční schůzka se konala den před Štědrým dnem. Všichni už jsme byli vánočně naladěni. Dopoledne jsme se sešli na konečné tramvaje číslo 4. Pak jsme se přesunuli

na Valchu, kde jsme si na úvod zakřičeli oddílový pokřik. Na Valše byl naším cílem psí útulek, kam jsme našim čtyřnohým kamarádům dobroty a nějaké vitamíny. Po svačince, kdy piškoty posvačili nejen pejsci ale i my, jsme se rozdělili. Každá skupina dostala dva psy a šlo se venčit. To se všem moc líbilo, takže když Riki zavelel k návratu, moc se nám nechtělo pejsky vrátit a nejraději bychom si je vzali domů. Následoval opět přesun tentokrát do klubovny. Tam jsme si dali pod

nazdobeným stromečkem dárky a pustili se do cukroví od maminek. Tradičně jsme hráli různé hry a Matěj přinesl bojovníčky z Pána prstenů. Na zdobení perníčků už nám nezbyl čas, takže jsme je snědli jen tak. Na závěr jsme si opět zakřičeli oddílový pokřik a tím jsme ukončili poslední schůzku tohoto roku.

-Vodník-

Výprava za štěstím

Sraz jsme měli na konečné tramvaje č.4 na Košutce v 9.00 hodin. Šli jsme dva oddíly Jižní kříž a Severka. Cesta vedla naučnou Sigmondovou stezkou. Zastavili jsme se u několika významných míst(nejprve u Ledárny,Rezervace Petrovka,Sigmonova deska, Petrovská díra,Okhrouhlík,u četníka,Americká borovice,Smrk a Kleč,Buk a Olše, Šídlovský rybník). Za úkol jsme měli si zapamatovat tři místa- já si pamatuji tyto : jeskyni,Smrk troják,Kolomaznou pec. V době oběda jsme se utábořili nedaleko Kolomazné peci. Tam jsme rozdělali oheň a opékali špekáčky. V průběhu dne jsme hráli hry např.letadlo. Tato výprava se mi líbila a byla zajímavá tím, že jsme se seznámili s okolím Boleveckých rybníků, kde je mnoho zajímavostí a důležité pro nás také bylo, že jsme se seznámili s členy oddílu Severka.

Jak jsme jeli na kole

Všechno se událo na první lednové výpravě. Víčata a světlušky měli najít zlatou krabičku, která představovala „šťěstí“.

Já a Kuklič jsme dostali nápad, že těsně před tím, než se drobotina vrhne ke krabičce, sedneme na kolo a ujedeme i se štěstím. Začali jsme vybírat vhodnou únikovou trasu, ale buď byla nesjízdná nebo se nám zdála málo akční. Po chvíli mě napadlo, že by se dalo ujet po úzké stezce ve stráni. Kuklič nadšeně souhlasil. Já sem si ji sjel pro jistotu nejdřív sám a shledal sem ji vcelku bezpečnou a sjízdnou. Protože jsme byli 2 a měli jsme jen jedno kolo, sednul si Kuklič na štangli a už jsme jeli. Mohl sem brzdit jen přední brzdou, protože zadní blokovalo kukličovo pozadí, a tak sem se zpočátku cítil trochu nejistě. Na to ale nebylo moc času...kolo se rozjelo a já pevně držel řídítka a přední brzdu, první prudkou část jsme sjeli bez větších problémů. Následovala krátká rovinka a druhá část svahu...na konci rovinky kolo letělo chvíli vzduchem, pak dopadlo a zastavilo až o protější svah.

Trochu vystrašení ale spokojení že se to povedlo, jsme slezli z kola a šli si schovat věci. Já jsem se převlékl do svého poustevnického oděvu a zavolal na Kukliče, „že si to zkusíme radši ještě jednou, aby sme se před malejma nevybourali.“

Kulič si sednul na štangli, já jsem strčil nohy do klipsen a šlápnul. Neviděl sem ale přes Kukličovo hlavu pořádně na cestu a najel sem mimo pěšinu, přejeli jsme několik malých kořenů, kolo začalo nepokojně poskakovat, snažil sem se najet zpátky na pěšinu ale nešlo to...najednou se se mnou začalo zvedat sedlo a já letěl přes Kukliče a přes řídítka dolů ze stráně. Když sem se zastavil, napadlo mě, že pojedeme raději jinudy, než se nám něco stane. Chtěl sem se pomalu zvednout, ale ucítil sem velkou bolest v levém raměni...

Kuklič mi přivázal zlomenou končetinu k tělu uzlovacím lankem, lasem, mikinou a kusem turbanu. O věci se postaral právě přicházející Petr a já s Kukličem jsme vyrazili k silnici, kam pro nás přejel pan Baxa a odvez nás do nemocnice, za což mu chci tímto způsobem poděkovat. **Děkuji!**

-Kája-

PS: Celý článek byl napsán jen jednou rukou.

Závody a soutěže

Během tohoto roku se nám dvakrát stalo, že nominovaný účastník na závody nejen nepřišel, ale ani se v dostatečném předstihu neomluvil. Takový člověk si asi neuvědomuje, že na něj všichni jeho kamarádi spoléhají a věří mu a že kvůli němu se pak nemohou závodu zúčastnit. Brzké vstávání a příprava je rázem k ničemu, všichni jsou právem naštvaní. Důvody nepřítomnosti jednoho z účastníků mohou být různé a někdy i oprávněné (náhlá nemoc apod.), v takovém případě ale stačí dát co nejdříve vědět někomu z činovníků. Věřím, že na následujících soutěžích se již podobná událost nevyskytne, protože takové chování považuji za otřesné a velmi, velmi nekomarádské!!

-Riki-

TÁBOROVÉ BODY

Znovu připomínáme za, co se dají získat táborové body. Není to nijak složité, stačí jen trocha snahy a zúčastňovat se oddílových akcí. Na přiložené papíře můžete zjistit, kdo má v současné chvíli kolik bodů.

Skauti a skautky:

- účast na akcích 100% - 4 TB (za měsíc)*
- účast na akcích 70% - 2 TB (za měsíc)*
- bodování za měsíc 2 TB (na 1. místo)*
- služba, výpomoc nebo výrobek pro oddíl 2 TB*
- příspěvek do časopisu 2 TB (min. A5)*
- splnění odborky nebo 5 bodů ve stezce 2 TB*
- umístění na závodech (skautských) a olympiádách (školních) 2 TB*
- zápis z výpravy (akce) 1 TB*
- výrazné zlepšení ve škole (chování, známky, pile) 2 TB*
- představení přečtené knihy na schůzce 1 TB*
- přivedení nováčka, který zůstane v oddíle min. 3 měsíce 3 TB*
- hra připravená na schůzku (výpravu) posoudí vedoucí akce 1 TB*

Vlčata a světlušky:

- účast na akcích 100% - 4 TB (za měsíc)*
- účast na akcích 70% - 2 TB (za měsíc)*
- bodování za měsíc 2 TB (1. místo)*
- služba, výpomoc nebo výrobek pro oddíl 2 TB*
- příspěvek do časopisu 3 TB (křížovka, příběh, básnička.....)*
- splnění odborky, NZ nebo 5 bodů ve stezce 2 TB*
- umístění na závodech (skautských) a olympiádách (školních) 2 TB*
- zápis z výpravy (akce) 1 TB*
- výrazné zlepšení ve škole (chování, známky, pile) 2 TB*
- představení přečtené knihy na schůzce 2 TB*
- přivedení nováčka, který zůstane v oddíle min. 3 měsíce 3 TB*
- hra připravená na schůzku (výpravu) posoudí vedoucí akce 2 TB*

Kdo získá 27 TB, jede na tábor.

Body můžete získávat až do poloviny června.

Vedení může v polovině ledna a v polovině června rozdělit za snahu a pili vždy po 7 bodech.

Vysvětlení k účasti na akcích:

100% účast znamená aktivní přítomnost na všech akcích v měsíci (při nemoci spadáte do 70% účasti).

70% účast znamená aktivní přítomnost na 70% akcích v měsíci, ovšem 1 neomluvená akce znamená konec nadějí získat 2 TB.

Plánované akce

Leden

29. - dobrovolná lyžařská výprava (hlavně pro starší)

Únor

12. - 15. - výprava o jarních prázdninách

26. - 27. - Výprava pod Tee-pee (Cimbál)

Březen

5. - jednodenní výprava pro všechny

Duben

29. - 1. 5. - Jamboree v Plzni

Květen

27. - 29. - Dalavári

Navíc:

Rádcovský kurz - Kačka, Peky

1.-3.4.2005

13.-15.5.2005

Maškarní pro vlčata

5.2.2005 - 15.00-18.00

Tábor se uskuteční jako vždy v prvních třech týdnech v červenci. Nováčci přijedou až na druhé dva týdny.

Všechny termíny jsou pouze orientační. Bližší informace na schůzkách.

Dražba

Koncem června se uskuteční dražba zajímavých a šikovných věcí, které se novým majitelům jistě budou hodit.

!! Dražby se může zúčastnit každý, kdo má v době dražby alespoň 20 dolarů. !!

Každému, komu se podaří překonat hranici 27 táborových bodů, bude za každý další bod vyplaceno \$10.

Dále bude vyplacena prémie za účast na výpravách a to
\$10 za jednodenní výpravu a
\$20 za dvoudenní výpravu

*Prémie budou vypláceny v den dražby proti pamětním listům z výprav.
(U vícedenních akcí není prémie předem stanovena, lze však předpokládat, že nebude zanedbatelná.)*

„PŘEPAD“

na melodii Lucerny napsal Fredy
přeprocovaná, prodloužená verze exkluzivně pro Jižan

*Tma jak v pytli je, komando přikryje,
Z dále už tábor se vynořil
Klopýtnul někdo z nás, zrovna byl pod ním sráz,
V potoce údy své ponořil*

*Nikdo nic netuší, anebo jsou hluchí,
Není proč zoufalství propadnout
Snad jenom trošinku kazí tu idylku
(že) Není co cenného propadnout*

*Ve stanu díra, spí v něm Baghíra,
Za stanem Kája se plíží.
V ruce ponožky Máni či Božky
Na prknech shnilých prach víří.*

*Hlídká povídá: „Já tu nehledám!“
V petrolejce knot se škvíří.
Ač chce si povídat, musí chudák střídat,
Kritický moment se blíží*

*V tom nás poznali, poplach spráskali,
Pší smečka na nás se snáší.
Na nic se neptáme, hromadně zdrháme,
Až se nám z bagančat práší*

*Vlajka neklesla; zůstali u vesla,
Panther teď pýchou se pýří.
Mokří až na kosti, leč plní radosti
Útočníci domů míří.*

Kontakt:

Riki: 777 293 529

Petr: 606 179 234

Míra: 723 215 000

e-mail: jizni.kriz@seznam.cz

web: www.sweb.cz/jizni.kriz

Kuklič: 723 215 934

Marek: 776 737 801